

Μία γουφ φιλία

Μία γουφ φιλία

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΖΩΡΑ

Έτος έκδοσης: 2021

Copyright © κειμένου: Ευαγγελία Ζώρα

ISBN 978-618-00-3124-9

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό, κάτασπρο και σγουρομάλλικο σκυλάκι, που το έλεγαν Κούπερ. Ήταν πανευτυχής και πάντα πολύ χαρούμενο γιατί ζούσε κοντά σε καλούς ανθρώπους, που το αγαπούσαν και το φρόντιζαν. Του έδιναν φαγητό, νερό, παιχνίδια και ό,τι άλλο χρειαζόταν. Ποτέ δεν του είχε λείψει τίποτα. Μία μέρα όμως, ο Κούπερ δεν ήξερε τι να κάνει και βαριόταν πολύ. Ο Μπεν και οι γονείς του, η οικογένεια δηλαδή που το φρόντιζε, είχαν πάει επίσκεψη στο σπίτι ενός φίλου τους. Έτσι λοιπόν, ο Κούπερ είχε μείνει μόνος του.

Εκεί που ξάπλωνε πάνω στο μαλακό γρασίδι του κήπου, του ήρθε μία ιδέα. «Τι ωραία που θα ήταν να μπορούσα να πάω μία βόλτα, για να βρω άλλα σκυλάκια να κάνουμε παρέα, τώρα που είμαι μόνος μου!». Πώς θα έφευγε όμως από την αυλή του σπιτιού; Η πόρτα ήταν κλειστή και ο Κούπερ δεν μπορούσε να την ανοίξει. Κοίταξε αριστερά, κοίταξε δεξιά, αλλά δεν βρήκε κανέναν τρόπο για να μπορέσει να βγει έξω. Ξεφύσηξε απογοητευμένος και ξάπλωσε ξανά στο καταπράσινο γρασίδι.

Ξαφνικά ο Κούπερ είδε μία μεγάλη στρογγυλή μπάλα να πετά στον ουρανό, να κάνει μία σβούρα και στην συνέχεια να πέφτει με δύναμη ακριβώς δίπλα του. Τινάχτηκε αμέσως πάνω και κοίταξε με περιέργεια το παιχνίδι που είχε προσγειωθεί κοντά του.

Δύο παιδιά μπήκαν τρέχοντας μέσα στην αυλή, για να πάρουν την μπάλα που τους είχε πέσει καταλάθος. Ο Κούπερ φοβήθηκε και άρχισε να γαβγίζει δυνατά.

Τα παιδιά τρόμαξαν πολύ από το δυνατό γάβγισμα και άρχισαν να τρέχουν μακριά με την μπάλα αγκαλιά, χωρίς να προσέξουν ότι άφησαν την πόρτα ανοιχτή.

Τότε το μικρό σκυλάκι χαμογέλασε με την καλή του τύχη και με ένα μεγάλο σάλτο "τσουπ" βγήκε έξω στον δρόμο.

Περπατούσε για αρκετή ώρα στους δρόμους της πόλης και είχε αρχίσει να κουράζεται, αλλά και να απογοητεύεται γιατί δεν είχε συναντήσει κανένα σκυλάκι, για να κάνουν παρέα. Κάθισε, λοιπόν κάτω από την σκιά ενός μεγάλου δέντρου και άρχισε να κλαίει.

Ξαφνικά είδε να πλησιάζουν από μακριά τέσσερα μικρόσωμα σκυλάκια. Τότε ο Κούπερ σκούπισε τα μάτια του και με χαρούμενα βηματάκια τους πλησίασε.

«Γεια! Με λένε Κούπερ! Θέλετε να κάνουμε παρέα;», ρώτησε με χαρά και ενθουσιασμό.

Στην αρχή τα τέσσερα σκυλάκια, το γκριζο, το καφετί, το μαύρο και το κοκκινωπό, τον κοίταξαν περίεργα. Τότε ο Κούπερ ντράπηκε πάρα πολύ και γύρισε να φύγει, αλλά το καφετί σκυλάκι του έπιασε απαλά το χέρι, του χαμογέλασε και του είπε ότι θα ήθελε πολύ να κάνουν παρέα και να γίνουν φίλοι. Τα υπόλοιπα σκυλάκια, το γκριζο το μαύρο και το κοκκινωπό, συμφώνησαν με τον φίλο τους και δέχτηκαν με μεγάλη χαρά τον Κούπερ στην παρέα τους.

Ο Κούπερ χάρηκε πάρα πολύ που συνάντησε τέσσερα καλά και ευγενικά σκυλάκια. Όλοι μαζί έπαιξαν πολλά παιχνίδια, έτρεξαν, χόρεψαν και γέλασαν. Κάποια στιγμή όμως ο Κούπερ δίψασε και ρώτησε τους νέους φίλους του, από πού θα μπορούσε να πιει νερό. Τα μικρά σκυλάκια του είπαν ότι υπάρχει ένα μέρος, όπου θα μπορούσε να βρει νερό και έτσι πήγαν μέχρι εκεί όλοι μαζί.

Μόλις έφτασαν, ο Κούπερ κοίταξε γύρω του, αλλά δεν είδε να υπάρχει πουθενά νερό.

«Που είναι το νερό;», ρώτησε με περιέργεια.

«Μα δεν το βλέπεις;», του είπε το μαύρο σκυλάκι. «Εδώ είναι, μπροστά σου.», του απάντησε και τότε και τα τέσσερα σκυλάκια μαζί, το γκρίζο, το καφετί, το μαύρο και το κοκκινωπό, λύγισαν το λαιμό τους και ήπιαν νερό από μία μεγάλη λακκούβα που υπήρχε στον δρόμο. Ο Κούπερ δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε.

«Από εδώ πίνετε νερό;», ρώτησε έκπληκτος. «Αυτό το νερό είναι βρώμικο και καφέ.»

«Εμείς από εδώ πίνουμε.», του απάντησε το κοκκινωπό σκυλάκι.

«Το ξέρουμε ότι είναι βρώμικο, αλλά το έχουμε συνηθίσει.», συμπλήρωσε το καφετί σκυλάκι.

«Δεν υπάρχει πουθενά αλλού νερό για να πιούμε. Τι να κάνουμε;», είπε και το μαύρο σκυλάκι.

«Εσύ από πού πίνεις νερό;», ρώτησε όλο περιέργια το γκριζο σκυλάκι.

Τότε ο Κούπερ τους εξήγησε ότι ζει μαζί με μία οικογένεια ανθρώπων και ότι πίνει κάθε μέρα καθαρό και δροσερό νεράκι. Τα σκυλάκια κατάλαβαν ότι ο Κούπερ δεν ήξερε πώς είναι να ζεις στον δρόμο, χωρίς να σε φροντίζει κανείς. Του είπαν ότι η ζωή τους είναι πάρα πολύ δύσκολη και τότε ο Κούπερ θέλησε να δει τι κάνουν κάθε μέρα και πώς ζουν.

Ο Κούπερ είδε ότι δεν είχαν σπιτάκι για να κοιμηθούν και να προφυλαχθούν από το κρύο και την ζέστη, αλλά κοιμόταν πάνω στο πεζοδρόμιο. Δεν έκαναν μπάνιο για να είναι καθαροί και να μυρίζουν όμορφα, όπως εκείνος, αλλά πλενόταν μόνο όταν έβρεχε.

Μάλιστα έμαθε ότι το καφετί σκυλάκι, δεν είναι καφετί. Είναι άσπρο, αλλά λερώθηκε με λάσπες και δεν έχει νερό και σαπούνι για να κάνει μπάνιο. Όταν πεινούσαν δεν έτρωγαν πεντανόστιμο φαγητό, αλλά έφαχναν στους κάδους σκουπιδιών και έτρωγαν αποφάγια και χαλασμένα φρούτα. Δεν είχαν χρήματα για να αγοράσουν φαγητό και αναγκάζονταν να τρώνε από τα σκουπίδια.

Ο Κούπερ στεναχωρήθηκε παρά πολύ για τα σκυλάκια που ζούσαν μόνα τους στον δρόμο χωρίς φαγητό και όταν ήρθε η ώρα να γυρίσει στο σπίτι του, υποσχέθηκε στο γκρίζο, στο καφετί, στο μαύρο και στο κοκκινωπό σκυλάκι ότι δεν θα τους ξεχάσει και ότι θα κάνει ό,τι μπορεί για να τους βοηθήσει.

Από τότε ο Κούπερ δεν τρώει όλο του το φαγητό. Το κόβει σε πέντε κομμάτια. Εκείνος τρώει το ένα και τα άλλα τέσσερα τα πηγαίνει στα τέσσερα σκυλάκια, που τώρα είχαν γίνει οι καλύτεροί του φίλοι. Δεν τους ξέχασε ποτέ και κάθε μέρα έβρισκε τρόπο να φεύγει από το σπίτι του, για να τους πάει νόστιμο φαγητό και καθαρό νερό. Ο Κούπερ ήταν πολύ χαρούμενος που είχε τέσσερις καλούς φίλους και απολάμβανε πολύ την παρέα τους. Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

